

Balada cailor pe sârmă

Lorena Craia

am scris balada cailor pe sârmă
cu sângele unui copil flămând
de care-mi amintesc în somn plângând
am fost și-acel copil până la urmă

mă doare mâna asta în paragini
la cât am sprijinit-o ca un prost
de tâmpla unui înger fără rost
care s-a sinucis aici în pagini

cu mine vor citi nenorociții
și cei ce-s îmbătați cu apă vie
mă-mbăt și eu cu ei pe datorie
sperând fără motiv la armistiții

pe paturi de spital se culcă oase
de oameni părăsite benevol
acesta pare-a fi un protocol
de a zidi în ceruri alte case

părinții mizerabili se tocmesc
pe-o pâine și pe-o raniță cu vise
apoi cu palme grele și decise
își mutilează singuri ce iubesc

eu nu iubesc pe nimeni, n-am nevoie
de-acea povară ce părea eternă
le dau cailor mei atât: lucernă
sperând că într-o zi se-ntoarce Noe

25 septembrie - 15 decembrie 2018, Constanța